

ת"פ 30985/09/16 - מדינת ישראל נגד רפאל נעמן, אסף נעמן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

31 אוקטובר 2017

ת"פ 30985-09-16 מדינת ישראל נ' נעמן ואח'

מספר פל"א 427119/2015
לפני כבוד השופטת תרצה שחם קינן
המאשימה מדינת ישראל

נגד הנאשמים
1. רפאל נעמן
2. אסף נעמן

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד אלברט זמנסקי

ב"כ הנאשמים - עו"ד דני גרינברג

הנאשמים בעצמם

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשמים.

כתב האישום

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. במענה לכתב האישום כפרו הנאשמים במיוחס להם. הנאשמים אישרו כי הנאשם 1 היה בעל בית קפה, כי המתלונן עבד אצלו וכן כי הנאשם 1 נותר חייב למתלונן שכר עבודה. עוד טענו כי המתלונן הגיע לבית הקפה כפי שצוין בכתב האישום, כשהוא רוכב על אופניים ולאחר שקשר אותם נטל את מושב האופניים והרימו כלפי הנאשם 1 באופן מאיים. באשר לנאשם 2, מסר ב"כ הנאשמים כי הנאשם 2 החזיק בידו מברג בו השתמש באותו זמן לטיפול ברכב. לטענת ב"כ הנאשמים, הסיג המתלונן את גבולם של הנאשמים ואיים עליהם.

מסכת הראיות

3. לדברי עדת התביעה, הגב' אור אזולאי, גבתה את הודעתו של המתלונן. העדה לא זכרה אם קיבלה הנחיה לחקור אדם בשם ג"י שהיה במקום. לדברי העדה, באותה תקופה הייתה חוקרת חדשה. העדה הסכימה עם ב"כ הנאשמים כי ייתכן שהיה מקום לתפוס את המצלמות מבית העסק של הנאשמים. לשאלה מדוע לא נחקר המתלונן תחת אזהרה בחשד לעבירה של איומים והסגת גבול, השיבה העדה כי לא הייתה אחראית על החקירה.

עדות המתלונן בבית המשפט

4. מר אלון עופר (להלן: "המתלונן") סיפר כי עבד כטבח במסעדה אותה ניהל הנאשם 1, ברחוב דיזנגוף וכי הנאשם 1 נותר חייב לו כ-4,000 או 5,000 ₪, שכר של חודש שלא שולם. בעדותו אמר המתלונן "אנחנו כאן כי היה עניין כספי שהתגלגל לאיומים ברצח מצד שני האדונים שיושבים מולי. אחד אף הגדיל לעשות ושלף מברג של 30 ס"מ ואמר לי שאם אני לא מפנה את המקום, שמו אסף, הוא אמר שהוא ישים לי את המברג בתוך הלב וישפוך אותי על המדרכה". המתלונן הוסיף ואמר כי הנאשם 1 הוציא מכיסו 40 דולר ואמר לו "להסתפק בזה". המתלונן אישר כי סירב לעזוב את המקום, היות ולדבריו רצה לקבל את מלוא שכרו. בהמשך אמר המתלונן "ואז נהיה מפחיד" וסיפר שהנאשם 2 ניגש אליו כשמברג בידו. המתלונן אישר שהנאשם החזיר לו סכום קטן מתוך הסכום הכולל שאף אותו שילם לו באיחור. המתלונן מסר כי הגיע רכוב על אופניים, אותם קשר לספסל הנמצא בחזית המסעדה וצוין שנאשם 1 ניגש אליו כשהבחין שהוא קושר את אופניו. בתשובה לשאלת ב"כ המאשימה, אמר המתלונן כי קשר את האופניים במנעול לספסל וכי החזיק את הסוללה ביד ואף את מושב האופניים וזאת כדי שלא ייגנבו. המתלונן מסר כי הגיע למקום לאחר שנקבעה פגישה בינו לבין הנאשם 1. המתלונן הוסיף ואמר שהנאשם 1 אמר לו שחבל שהגיע שכן אין לו כסף לתת לו "אולי בהמשך". לדברי המתלונן, הסביר לנאשם כי עליו לשלם דמי שכירות וכי אם לא יעשה כן, יפנה אותו בעל הדירה. לדברי המתלונן, בשלב זה "הטונים בשיחה החלו להיות קצת גבוהים ומשם זה הדרדר". המתלונן אישר שהיה בסערת רגשות והוסיף ואמר שתוך כדי השיחה, הגיע הנאשם 2 עם מברג גדול ביד ואמר לו "משהו כמו יש לך שתי שניות לעוף מכאן לפני שאני דוקר אותך ושופך אותך על המדרכה". בעמ' 8, שורה 5, אמר המתלונן "הכול התפוצץ" בצורה כל כך מהירה, שלא באמת האמנתי שהדבר הזה קורה, שמישהו רץ אליי עם מברג ומאיים להכניס לי אותו ללב". המתלונן הוסיף וסיפר כי קודם למקרה קיבל מהנאשם 1 2,000 ₪, אותם קיבל לדבריו במסעדה "בצורה מכובדת". אם כי בהמשך נמנע הנאשם 1 מלענות לו לטלפון מדי פעם. המתלונן אישר בעמ' 9, שורה 25 ואילך, כי אשתו וילדיו של הנאשם 1 עמדו בקרבת מקום ואישר כי הוויכוח בינו לבין הנאשם 1 התנהל סמוך לחניה. עוד אמר המתלונן כי במהלך הוויכוח התקרב אליהם אדם בשם ג"י,

שמבחינתו היה ניטרלי, שאמר לו שכדאי לו ללכת הביתה. לדברי המתלונן, החליט להישאר וסירב לעזוב את המקום. המתלונן סיפר שהאירוע ארך מספר דקות "**בודדות**". המתלונן הכחיש את טענתם של הנאשמים, לפיה הרים את מושב האופניים באופן מאיים (עמ' 10, בתחתית העמוד). בתשובה לב"כ הנאשם, אמר המתלונן כי הנאשם 1 איים עליו עוד בטרם הגיע הנאשם 2 כשהוא אוחז את המברג. לדבריו, תוך כדי שג"י ניסה להרגיע את העניינים, התפרץ הנאשם 2 כשהוא אוחז מברג. ב"כ הנאשמים ביקש לברר עם המתלונן האם הגיש תביעה כנגד הנאשם 1, בכל הנוגע לשכר העבודה. בתשובה השיב המתלונן בעמ' 13, בשורה 6, באומר "**מי אמר שלא תבעתי?**". בהמשך אישר שהתביעה טרם הוגשה, אם כי לדבריו פנה לעורך דין. המתלונן לא זכר את שמו של עורך הדין ולאחר כשבדק במכשיר הטלפון שלו אמר ששמו גיא פורת. לשאלת ב"כ הנאשמים, אמר המתלונן כי לא הייתה לו זו ההיתקלות הראשונה עם המשטרה וכי בהיותו בן 18 הבחין בנרקומן התוקף את אביו והפליא בו את מכותיו. המתלונן אמר כי הודה רק כדי לסיים את התיק.

5. לבקשת ב"כ הנאשמים איתר ב"כ המאשימה את גזר הדין בעניינו של המתלונן נ/2 ממנו עולה כי המתלונן הורשע בגין תקיפה שמקורה היה, עפ"י האמור בגזר הדין, בחוב כספי שהיה חייב המתלונן, באותו עניין, לאביו של המתלונן בפניי (שהיה שם הנאשם).

עדוּתה של רעייתו של הנאשם 1 (להלן: "ורד")

6. רעייתו של הנאשם 1, הגב' ורד בן ברוך-נעמן, העידה מטעם **התביעה** וסיפרה כי הייתה עדה לאירוע מושא כתב האישום. העדה סיפרה שהכירה את המתלונן שכן עבדה במסעדה במשך שנה. העדה לא ידעה לציין כמה כסף חייב היה בעלה למתלונן וסיפרה כי תחילת השיחה בין בעלה לבין המתלונן התנהלה קרוב לספסל אליו קשר המתלונן את אופניו. העדה סיפרה שהייתה במקום עם ילדיה וכי המתלונן והנאשם 1 ניהלו ויכוח ביניהם בחניה הסמוכה למסעדה. בהמשך סיפרה שהמתלונן חזר לאופניו "**והלך עם הכיסא לכיוון של רפא** (הוא הנאשם 1, ת.ק.). **זה לא היה נראה טוב**" (עמ' 16, שורה 19). העדה לא זכרה לומר אם המתלונן החזיק בידו השנייה את הסוללה של האופניים. העדה הוכרזה כעדה עוינת והודעתה במשטרה הוגשה לתיק בית המשפט. בחקירתה הנגדית על ידי ב"כ הנאשמים, סיפרה העדה כי את החניה הקרובה למסעדה שכר הנאשם 1 במסגרת הסכם השכירות של המסעדה. כשעיינה העדה באמור בשורה 8 להודעתה, שם נשאלה על ידי החוקרת "**הוא עשה משהו עם הכיסא בסוף?**" ואמרה לחוקרת "**לא בטוח, אבל הוא ממש היה חמום**", השיבה לב"כ הנאשמים כי התכוונה לומר לחוקרת "**שהמתלונן החזיק את מושב האופנים באופן מאיים**".

7. בהודעתה במשטרה, ת/11, אמרה העדה כי לא הבחינה בנאשמים תוקפים את המתלונן וכי אחרי שהמתלונן התרגז והרים את הכיסא, הוא עזב את המקום. כשנשאלה העדה בשורה 23 להודעתה "**זה נכון שרפאל תקף את אלון ודחף אותו אחורה?**", השיבה "**ממש לא**". בהמשך, בשורה 26 אמרה שכל שראתה הוא "**שאלון** (המתלונן ת.ק) **היה עצבני ולא ראה ממטר, הרים את הכיסא אבל לא תקף אף אחד עם זה**".

הודעת הנאשם 1 במשטרה 1/ת

8. ביום 30.9.15 נחקר הנאשם 1 במשטרה ומסר כי המתלונן עבד אצלו כטבח במסעדה והגיע ביום המקרה לקבל את משכורתו. לדברי הנאשם 1 בעת שקיבל המתלונן מספר ימים קודם לאירוע חלק מהמשכורת אמר הנאשם 1 למתלונן כי ישלם לו את מלוא השכר או חלקו בימים הקרובים. הנאשם 1 מסר **"מדובר בעובד שלא הדפיס נוכחות ולכן לא ניתן לדעת במדויק כמה מגיע לו"** (עמ' 2 ש' 8). עוד הוסיף כי הוטל על חשבונו עיקול ולכן לא יכול היה לשלם למתלונן את מלוא שכרו **"אמרתי לו שאני במצוקה ושאתן לו את הכסף במלואו"**. בהמשך סיפר כי המתלונן הגיע למסעדה, בסביבות השעה 17:00, כאשר ראה אותו קושר את אופניו, ניגש אליו באומרו **"אלון אני מצטער"**. בתגובה לכך השיב לו המתלונן ב**"צרחות"** **"אני רוצה את הכסף, מצדי תמכור את אמא שלך ואת הילדים שלך"** (עמ' 2 ש' 11 ואילך). לדברי הנאשם 1 הציע למתלונן כי ייקח את סכום הכסף שהיה בידי, הוציא 40 דולר שהיו ברשותו על מנת לתת למתלונן, שאמר בתגובה לכך **"יש לי שתי בנות בבית"** הרים את כיסא האופניים ואיים על הנאשם 1 **"שידפוק לי אותו בראש"** (עמ' 2 ש' 13). לדברי הנאשם 1 במהלך הוויכוח הגיע אחיו (הוא הנאשם 2) ואמר למתלונן **"תעזוב אותו, הוא ייתן לך את הכסף"** (עמ' 2 ש' 15) והפריד בין השניים. הנאשם 1 שלל את הטענה לפיה היה מגע פיזי בינו לבין המתלונן, וכן בין הנאשם 2 לבין המתלונן. לשאלת החוקר האם הנאשם 2 הגיע עם חפץ כלשהו בידו השיב **"אנחנו בדיוק תיקנו את הדלת, אולי היה לו משהו, תיקנו את הדלת עם מברג או מפתח"** (עמ' 2 ש' 21). הנאשם 1 הכחיש את הטענה לפיה איים על המתלונן וכן כי אחיו הנאשם 2 איים עליו. עוד אמר כי אשתו וילדיו נכחו במקום בזמן האירוע.

הודעת הנאשם 2 במשטרה - 2/ת

9. ביום 30.9.15 נחקר הנאשם 2 במשטרה וסיפר כי הוא מכיר את המתלונן מעבודתו במסעדה של אחיו, הנאשם 1, וכי עבד במסעדה במקביל למתלונן. הנאשם 2 מסר כי הוא מתגורר קרוב למסעדה וכי ביום המקרה החזיק בידו מברג בעת שניסה לתקן את רכבו. הנאשם 2 סיפר **"לאח שלי נתקע המנעול של הדלת ויטרינה, הלכתי לסדר גם את זה, אחר כך ישבתי בחוץ על הספסל, אז אני רואה את אח שלי ואותו מתווכחים, אני רואה את אלון מרים קסדה לעבר אח שלי, אני ישר רצתי לשם כדי להבין מה קורה ולנסות להפריד"** (עמ' 2 ש' 7 ואילך). בהמשך דבריו אמר **"אלון נבהל כנראה שהייתי עם המברג, אמר לי "מה אתה בא עם המברג, תתרחק ממני", הבנתי שלרפי אין כסף לשלם לו, רפי הציע לו כסף באותו רגע ואמר לו תחזור מחר ושישלם לו עוד פעם"** (עמ' 2 ש' 10). לשאלה האם היה ביניהם מגע פיזי השיב **"רק ברמה של הפרדה בינו לבין אחי"**. לשאלה האם אמר למתלונן כי יהרוג אותו השיב **"אולי בלהט הרגע, יכול להיות... אבל לא חושב שאמרתי את זה בכלל"**. הנאשם 2 שלל את הטענה לפיה איים על המתלונן ואמר כי המתלונן שקרן. עוד שלל קיומו של מגע פיזי בין המתלונן לנאשם 1, ולא ידע לומר האם איים הנאשם 1 על המתלונן. הנאשם 2 מסר כי הגיע להפריד בין המתלונן לבין הנאשם 1 כשהוא אוחז בידו מברג כי **"זה פשוט היה לי ביד, לא איימתי עם המברג"**.

עדות הנאשם 1 בבית המשפט

10. בתאריך 19.9.17 העיד הנאשם 1 בבית המשפט וסיפר כי המתלונן עבד אצלו כטבח במסעדה **"סך הכל עבד חודשיים או שלושה חודשיים"** (עמ' 23 ש' 28). הנאשם 1 סיפר כי היה חייב

למתלונן משכורת, כי העביר לו חלק מהסכום 2,000 ₪ וכי נשאר חייב למתלונן עוד "חוב קטן". לדבריו "יהיה לי עיקול על הכספים... ולא הייתה לי את האפשרות ב-10 לחודש לתת לו את כל הסכום. אמרתי לו שתוך כמה ימים אעביר לו את יתרת השכר" (עמ' 23 ש' 32 ואילך). הנאשם הוסיף וסיפר כי ביום המקרה הגיע המתלונן למסעדה אחר הצהריים, רכוב על אופניו, וכי בזמן שקשר המתלונן את אופניו ניגש אליו הנאשם 1 ואמר לו כי חבל שהגיע שכן לא היה לו כסף לשלם לו. המתלונן בתגובה אמר "זה לא מעניין אותי, תשיג, תלווה, תגנוב, לא מעניין אותי מאיפה. תוריד את הטבעת ותשיג את הכסף" (עמ' 24 ש' 5 ואילך). לדברי הנאשם 1 המתלונן צעק והתפתחה "סיטואציה לא נעימה" כאשר נכחו במסעדה לקוחות וילדיו של הנאשם 1. לדברי הנאשם 1 המתלונן "צרח צרחות כאלה ששמעו אותו מעבר לכביש" (עמ' 24 ש' 9). בהמשך סיפר כי ניגש לרכבו בו היו לו דולרים על מנת לתת למתלונן וכן הוציא מכיסו סכום כסף שהיה ברשותו כדי לתת לו. בתגובה לכך אמר לו המתלונן "לא זז מפה עד שאני לא משלם לו ואם אני לא מביא לו את הכסף עכשיו, הוא ידפוק לי כיסא בראש. מדובר בכיסא אופניים שהוא החזיק" (עמ' 24 ש' 18). הנאשם 1 הוסיף ואמר שהוויכוח התרחש בכניסה לחניה בצמוד לגדר המסעדה וכי בשלב מסוים הגיע ג"י לנסות ולהפריד. הנאשם 1 סיפר כי חש מאוים מהמתלונן וכי הילדים שלו היו לידו, נוצרה מהומה והוא חש חסר אונים. לדבריו, אחיו, הנאשם 2, הגיע מקום לאחר שראה את המתלונן מרים את הכיסא באוויר. לדבריו של הנאשם 1 בשלב מאוחר יותר התברר לו שלאחיו, הנאשם 2, היה מברג ביד שכן תיקן את המנעולים של ה"סגירה החיצונית" של המסעדה. עוד אמר שהנאשם 2 ניסה להרגיע את המתלונן. הנאשם 1 סיפר כי חזר למסעדה באותו ערב ועובדיו הודיעו לו שניידת משטרה הייתה מוקדם יותר במסעדה וכי אנשי המשטרה חיפשו אותו, לדבריו המשיך לעבוד וקרוב לחצות הגיעה ניידת, שנעצרה בכניסה למסעדה והוא נלקח לחקירה. עוד אמר כי לא הגיש תלונה נגד המתלונן "אני לא מאלה שמגישים על כל קשקוש תלונה" (עמ' 25 ש' 12). הנאשם מסר כי זומן לעימות 8 חודשים לאחר המקרה ולא חשב שיש צורך לאתר את ג"י ולהביאו כעד למשטרה "לא עשיתי שום דבר". בחקירתו הנגדית עמד על כך הנאשם 1 שעובדיו במסעדה הדפיסו שעון נוכחות לרבות המתלונן. הנאשם 1 שלל את הטענה לפיה הזמין את המתלונן ביום המקרה כדי לקבל את הכסף ואמר "שאלתי אותו קודם למה הוא הגיע ואמרתי לו שאין לי כסף לתת לו וחבל שהוא בא" (עמ' 28 ש' 18). לשאלת ב"כ המאשימה האם "הוצאת לו כסף זר?" השיב "כל מה שהיה לי, שקלים בכיס או כסף זר שלקחתי מהארנק באוטו, אני נתתי לו רק כדי שהוא יירגע... הוא לא לקח את הכסף ובמקום זה הניף את כיסא האופניים ואיים עליי" (עמ' 28 ש' 23). ובהמשך לשאלת בית המשפט אמר "אלון אמר לי להוריד את טבעת הנישואים ולמכור אותה, ושהוא לא יזוז עד שהוא יקבל את כספו. אמרתי לו שלא יצעק" (עמ' 28 ש' 28). כשנשאל מה עשה המתלונן עם הכיסא השיב "הוא הרים אותו ולאחר מכן איני יודע מה רצה לעשות עמו. הוא הרים את הכיסא בתנועה מאיימת, כאילו עומד לתקוף אותי" (עמ' 29 ש' 6). עוד אמר כי נבהל "בעיקר הייתי נבוך ליד הילדים". לשאלת ב"כ המאשימה מה החזיק הנאשם 2 בידו ענה "מניח שמברג, אני לא זוכר. את זה הבנתי אחר כך ולא אתכחש לזה. אבל לא בקטע מאיים ולא שום דבר, רק ניסה להרגיע את הרוחות ולהפריד. הוא החזיק מברג כי באותו זמן תיקנו את הדלת. בזמן שנחקרתי בפעם הראשונה, לא זכרתי שהוא תיקן קודם לכן את הרכב ולכן החזיק את המברג. נזכרתי בכך היום, נאמרו דברים, אז זה הגיוני. רק ניסיתי להרחיק אותו משם. אני לא זוכר שהוא החזיק משהו ביד או הרים דברים לעבר המתלונן" (עמ' 29 ש' 17). לשאלת בית המשפט אמר הנאשם 1 כי הנאשם 2 החזיק את המברג באופן שאינו מאיים. הנאשם 1 התייחס לעובדה כי בהודעתו במשטרה לא הזכיר עדים נוספים מלבד אשתו וג"י בכך שאמר "לא חשבתי לרגע שצריך לפרט, מה ששאלו אותי

בחקירה ענייתי" (עמ' 30 ש' 1). לשאלה "בנוגע לאיומים שלך כלפי אלון, כפי שהוא תיאר. לטענת אלון, אתה איימת עליו באיומים שאתה תעלים אותו באמצעות אנשים, תהרוג אותו?" השיב "לטענתו. אני לא עשיתי את זה. לא איימתי ולא השתמשתי במילים כאלה, גם לא היה צורך. רק הבטחתי לו כסף, התנצלתי שאין לי. לא הייתה לי שום סיבה לאיים עליו" (עמ' 30 ש' 16). הנאשם 1 התייחס לכך שאמר לחוקרת במשטרה שאין בידי את פרטיו של ג'יי ואמר "...לא היה לי את הטלפון שלו. רק במאי 2016 ביקשו ממני את הפרטים, כבר לא ראיתי אותו אז... הוא מחליף טלפונים כל הזמן, הוא בחור שעובד בעבודות מזדמנות... זה תפקיד של המשטרה לאתר אותו, לא שלי. אני לא חוקר פרטי, לא היה לי את הטלפון שלו. זה מה שאמרתי..." (עמ' 30 ש' 29 ואילך).

עדויות של הנאשם 2 בבית המשפט

11. בתאריך 19.9.17 העיד הנאשם 2 בבית המשפט וסיפר כי הכיר את המתלונן במסעדה ובתקופה הרלוונטית לכתב האישום התגורר צמוד למסעדה, בדיזנגוף 278. הנאשם 2 סיפר כי ביום המקרה "החניות של המסעדה ושל הדירה שלי צמודות, האוטו שלי היה בחניה. המצבר נגמר... בגלל שבמסעדה אין מברג, לקחתי מברג מהבית וזה מה שניסיתי לעשות, פשוט להחליף מים במצבר באוטו שלי. ברגע שהבנתי שזה לא עוזר והמצבר הלך, נפל בורג מהצילינדר של הוויטרניה וזה חסם, תקע את הדלת של הכניסה למסעדה. אז אחי ביקש ממני שאם אני כבר עם המברג, אז שאני אבוא ואנסה לסדר. אז סידרנו את הצילינדר, סיימתי וישבתי על הספסל בחוץ..." (עמ' 31 ש' 15 ואילך) ובהמשך "שמעתי צעקות ומסתכל שמאלה, רואה את אלון עם כיסא. הוא צעק על אחי עם כיסא באוויר (העד מדגים תנועת הרמה בזווית של 90 מעלות). המרחק ביניהם היה חצי מטר. זוכר לא בדיוק את הקללות ספציפיות, אבל היו צרחות איזומות, הוא אמר שלא מעניין אותו והוא לא רצה לעזוב. הוא פשוט רצה שכל הרחוב ישים לב, הוא הסתכל למסעדה ממול וצרח כדי שכולם יראו, המטרה הייתה להשיג את תשומת הלב של כולם" (עמ' 31 ש' 23 ואילך). עוד סיפר הנאשם 2 כי רץ לעברם של הנאשם 1 והמתלונן, על מנת לנסות לגשר ביניהם "להשתיק את המצב שלא יצעקו". לשאלה היכן היה המברג התייחס ואמר "אצלי ביד, אבל אין שום... אחר כך שאלון אמר "מה אתה בא עם מברג", אז הבנתי שאני עם מברג בכלל. לשאלת בית המשפט, שמתי לב שבחקירה הראשונה אמרתי קסדה, אבל זה כיסא של אופניים. אמרתי כך כי זו חניה של אופנועים באזור הזה ליד המסעדה, מחוץ למסעדה. יש שם חניה לאופנועים ומהצד השני יש אופנועים. אז בראש שלי בגלל שלאחי יש אופנוע, אז אוטומטית "יצא" לי מהראש קסדה. העניין פה הוא שהוא בכלל הרים את הכיסא למעלה באופן מאיים" (עמ' 32 ש' 1 ואילך). הנאשם 2 הכחיש כי התקרב למתלונן עם המברג "זה שקר. לא התקרבותי אליו בכלל עם המברג. אין מצב. לשאלת בית המשפט לא היה שום דבר שניסיתי לגרום לו שהוא יפחד מהדבר הזה" (עמ' 32 ש' 9). כמו כן הכחיש שאיים על המתלונן. בחקירה נגדית לשאלת ב"כ המאשימה האם היו במהלך האירוע צעקות רמות השיב "כן... בעיקר אלון. אחי לא צעק ברמה של צעקות, רק תלך מפה, תעזוב אותי, אין לך מה לעשות כאן, לא ליד הילדים, תוריד את הקול" (עמ' 32 ש' 25 ואילך). לטענת ב"כ המאשימה לפיה הוא מנסה להתאים את גרסתו לגרסה של הנאשם 1 לעניין כיסא האופניים והקסדה ענה "אני אומר לך שאתה טועה ואני אומר לך שראיתי בפרוטוקול של החקירה במשטרה, שראיתי שאני רשמתי את זה... באותו ערב שחקרו אותי, הייתי משוכנע שזה היה קסדה, בגלל שזה חניה של אופנועים ואופניים, כפי שהסברתי. אחר כך בעימות אמרתי שזה היה כיסא של אופניים. עוד פעם, אני לא חושב שזה רלוונטי. הוא איים עם דבר

מאיים, עם יד שלופה לכיוון ראשו של אחי, את זה אני זוכר טוב מאוד" (עמ' 33 ש' 3 ואילך). הנאשם 2 אישר כי בזמן האירוע היה מברג בידו, ולשאלה איך החזיק אותו ענה "איך שמחזיקים מברג. (העד מדגים באמצעות העט). לא החזקתי סנטימטר לגרון שלו, לא הרמתי באוויר, אלא באופן הכי פשוט שמחזיקים מברג. בטוח שלא הצמדתי לו לפני" (עמ' 33 ש' 31). ובהמשך "זה שבאתי להפריד ביניהם, זה נכון. הייתי קרוב, זה נכון. באתי עם מברג, זה נכון. מה פה לבין איום? ברור שהייתי קרוב וניסיתי להפריד, הוא צרח כמו משוגע. עמדתי ביניהם" (עמ' 34 ש' 7). הנאשם 2 שלל כי איים על המתלונן "אני אגיד לך שוב, ברגע שבאים ומאיימים על אחי וברגע שכן אדם לא רוצה להתפנות מהמקום וצריך לעשות כל מה שצריך כדי לגרום לו להתפנות אז יכול להיות שאמרתי לו תיזהר או לא יודע מה, אבל בסופו של דבר כל מה שהיה האיומים שלו היו יותר מאיימים. מה שאמרתי לעומתו, זה בטל בשישים. גם במשטרה אמרתי שלא אמרתי את זה שאהרוג אותו. אולי בגלל הלחץ אמרתי, בלהט הרגע. ניסיתי להוציא אותו מהמקום שלנו" (עמ' 34 ש' 16). כשנשאל "איך אתה מסביר את זה שאמרתי שאולי אחיך אמר לאלון "שישפוך אותו"? השיב "כמו שאמרתי על עצמי, בלהט הרגע ובגלל שניסיתי להוציא אותו, הגעתי אחרי שכבר היו חילופי מילים והוא צרח, אז יכול להיות שהם דיברו. אני לא יודע מה הם אמרו. זה לא מעניין, בסך הכול ניסיתי להוציא אותו החוצה וזהו..." (עמ' 34 ש' 25 ואילך). הנאשם 2 מסר כי לא ידע שהמתלונן הולך להגיש תלונה "אם הייתי יודע אז הייתי הולך לפניו להגיש עליו תלונה" (עמ' 35 ש' 5) וכן כי לא היו ביניהם סכסוכים קודמים.

דו"ח עימות בין הנאשם 1 למתלונן - ת/6

12. ביום 31.5.16 נערך עימות בין הנאשם 1 לבין המתלונן. לדברי המתלונן איים עליו הנאשם 1 "איים עליי שישלח לי אנשים שיעלימו אותי ושאני לא אראה את הכסף הכל כמובן בצרחות אימים באמצע הרחוב" (עמ' 2 ש' 15). בתגובה לדברים אלו השיב הנאשם 1 "זה לא נכון ראיתי אותו יורד מהאופניים אמרתי לו אין עליי כרגע את הכסף נתתי לו כמה גרושים שהיו לי הוא צעק לא מעניין אותי יש לי בנות בבית אני רוצה עכשיו את הכסף והיו לקוחות במסעדה כל הרחוב הסתכל כאילו אני רוצה אותו. לא אימתי עליו מה יש לי לאיים עליו לא היה לי את הכסף" (עמ' 2 ש' 18). בהמשך אמר הנאשם 1 כי בתגובה לצעקות של המתלונן אמר לו "שישתוק כי הוא עושה שם פדיחות" וכי לא אמר למתלונן שישלח לו אנשים ויעלים אותו וכי "כל זה נקמה". כשנשאל לעניין המברג אמר "שום דבר יכול להיות תיקנו שמה את התאורה במקום בסגירת חורף יכול להיות שהיה לו מברג ביד... לא ניגש אליו עם המברג ולא תקף" (עמ' 2 ש' 27 ואילך). בהמשך שלל הנאשם 1 כי נגע באופן פיזי במתלונן. כשהפנה החוקר את המתלונן לאמור בהודעתו לפיו גם הנאשם 1 איים "שישחט אותך ושימרח אותך על המדרכה זה נכון" השיב המתלונן "אסף עם המברג לא רפאל" (עמ' 3 ש' 37). בתגובה לדבריו של המתלונן כי הנאשם 1 אמר לו שישלח אנשים ונדחף לו לפרצוף השיב "לא היה ולא נברא" (עמ' 3 ש' 41).

עימות בין הנאשם 2 למתלונן ת/7

13. ביום 31.5.16 נערך עימות בין הנאשם 2 לבין המתלונן. המתלונן סיפר את השתלשלות האירועים ביום המקרה ואמר בין היתר "...הגיע אסף בריצה עם מברג מאוד גדול ביד אמר לי שכדאי

שאני אעזוב את המקום לפני שהוא דוקר אותי עם המברג בלב ושוֹפך אותי על המדרכה, משהו בסגנון... כל הזמן הזה אני מקבל איומים על החיים שלי שאם אני לא אז משם שידקרו אותי עם המברג ושכדאי שאני אתחפף משם" (עמ' 2 ש' 10 ואילך). בתגובה לדברים השיב הנאשם 2 "זה שקר... הייתי עם המברג הזה ביד כי איתו סידרתי את המצבר אני גר למעלה. ולפתע אני שומע צרחות אני רואה את הבן אדם הזה עם כיסא של אופניים או קסדה ומאיים על אח שלי מרחוק אז כמובן שרצתי ואמרתי לו קודם כל תירגע ותלך אחורה ותוריד את הידיים שלך ואל תאיים... אמרתי לו שיש לו מזל גדול שהילד פה וזה היה נגמר בצורה אחרת אולי זה בגדר מאיים ואז הוא הלך למשטרה" (עמ' 2 ש' 16 ואילך). המתלונן טען בעימות כי לא הרים את הכיסא כלפי מעלה ולא איים באמצעותו על הנאשמים. הנאשם 2 שלל את האפשרות כי איים על המתלונן ואמר כי הגיע למקום כשאוחז בידו מברג בשל כך "תיקנתי את המצבר ואת המנועול של הדלת במסעדה" (עמ' 2 ש' 36). לשאלת החוקר למה התכוון הנאשם 2 "מזל שיש פה ילד" השיב "כי האנרגיות שלו והתקיפות שלו יכל להיגמר יותר גרוע ומזל שיש את הילד שגרם לנו את המרחק בינינו" (עמ' 3 ש' 48).

סיכומי הצדדים בתמצית

14. ב"כ המאשימה עתר להרשיע את הנאשמים. ב"כ המאשימה ביקש שלא לתת משקל לעדותה של עדת התביעה, אשתו של הנאשם 1, שאמרה שהבחינה במתלונן מרים את הכיסא בצורה מאיימת. לטענתו עמדה גרסה זו בסתירה לגרסתה במשטרה. ב"כ המאשימה ביקש שלא לראות בעובדה שהמאשימה לא איתרה את העד ג"י כמחדל חקירה שכן לא היו בדיה פרטיו של העד.
15. ב"כ הנאשמים ביקש לזכות את הנאשמים ולראות בעדותו של המתלונן עדות יחידה שאין אפשרות לבסס עליה הרשעה. ב"כ הנאשמים טען כי גרסתו של המתלונן משתנה ולא ניתן לקבלה שכן מגרסה אחת לשנייה מגזים המתלונן בתיאורו את אופן האיומים שהופנו כלפיו.

דין והכרעה

16. המתלונן העיד וסיפר שהגיע למסעדה שבבעלותו של הנאשם 1, שהיה חייב לו שכר עבודה; שבמהלך השיחה איים עליו הנאשם 1; וכן כי גם הנאשם 2 הצטרף לשיחה ואיים עליו כשהוא מחזיק מברג. המתלונן כפר בטענה לפיה איים על הנאשמים באמצעות מושב האופניים אותו החזיק בידו.
17. הנאשם 1 מסר את הודעתו ביום 30.9.15 שעה 00:04 ואילו הנאשם 2 מסר את הודעתו בשעה 01:15. ניכר כי הנאשמים לא תיאמו את גרסאותיהם, וספק לו יכולים היו לעשות כן.
18. במהלך חקירתו הנגדית של המתלונן הסתבר כי בהיותו צעיר, היה מעורב באירוע אלימות בגינו נשפט. ברם בעוד שהמתלונן תיאר בעדותו בבית המשפט את האירוע, בעמ' 13 ש' 22 ואמר: "כשראיתי נרקומן תוקף את אבי ברחוב, ניגשתי להפליא את מכותיי באותו נרקומן התנהל הליך פלילי נגדי, הצליחו לסובב את הסיפור..." מסתבר, מקריאת גזר הדין, שהרקע לתקיפה היה נעוץ בחוב כספי שהיה חייב המתלונן באותו עניין, לאביו של המתלונן שבפניי (הנאשם שם).

19. התרשמתי מניסיונו של המתלונן להעצים באופן תיאורו את האירוע. דומה שחמתו של עמוד 8

המתלונן בערה בו (כפי שתיארה, עדת התביעה ורד בהודעתה במשטרה), בעיקר משום שכפי הנראה זקוק היה בדחיפות לכסף על מנת לשלם שכר דירה, עד כדי כך שגם לדבריו, סירב לעזוב את המקום חרף בקשתם של הנאשמים.

20. אני מאמינה לנאשמים שחשו מבוכה מהתרחשות "סצינה", במהלכה הרים המתלונן את קולו, ואף הם הרימו את קולם, כל זאת בנוכחות באי המסעדה.

21. דבריו של המתלונן לפיהם הזמין אותו הנאשם 1 להגיע ביום המקרה למסעדה, על מנת לקבל את שכרו, הם בגדר עדות כבושה שכן בהודעתו במשטרה, נ/1 אמר בש' 19 כי הנאשם 1 אמר לו שהוא "**מקווה שיהיה לו את כל הסכום לתת לי**" המתלונן לא אמר במשטרה כי הנאשם קבע מועד בו הבטיח לשלם לו.

22. עיון בהודעתו של המתלונן במשטרה מלמד על כך שקודם לתיאור המקרה בו איימו עליו הנאשמים, לטענתו, מצא לנכון המתלונן לתאר באריכות את השתלשלות העניינים בינו לבין הנאשם 1 בכל הנוגע לחוב. התרשמתי שעיקר טרונייתו של המתלונן נבעה מהעובדה שהנאשם 1 לא שילם לו את שכרו.

23. כנשאל הנאשם 2 בעדותו בבית המשפט "**איפה היה המברג?**" השיב "**אצלי ביד, אבל אין שום... אחר כך שאלון אמר "מה אתה בא עם מברג", אז הבנתי שאני עם מברג בכלל**" (עמ' 32 ש' 1). אמירה זו מתיישבת עם המסקנה לפיה אחז הנאשם 2 במברג בידו באופן שאינו מאיים ואף מתיישבת עם גרסאותיהם של הנאשמים במשטרה.

24. אני מאמינה לדבריו של הנאשם 2 לפיהם החזיק במברג לצורך עבודה, בין אם תיקון דלת המסעדה ובין אם תיקון הרכב, וכי לפי דעתו נבהל המתלונן כשהבחין במברג שבידו ולכך שאמר לו "**מה אתה בא עם המברג, תתרחק ממני**" (עמ' 2 ש' 10).

25. הודעתה של ורד במשטרה, שהוגשה על ידי התביעה, בהיותה של העדה, **עדת תביעה**, מחזקת את טענתם של הנאשמים לפיה דווקא המתלונן הוא שנהג בתוקפנות ואיים על הנאשם 1, כשהוא מניף בידו את מושב האופניים. המתלונן אישר שהחזיק את המושב באחת מידי והכחיש כי הרימו לכיוון מי מהנאשמים.

26. גם אם נכונים דבריו של הנאשם 2 במשטרה לפיהם "**אולי בלהט הרגע**" אמר למתלונן "**אם אתה לא עף מפה אני הורג אותך**" (ת/2 ש' 14 ואילך) הרי שבמצב דברים בו עמד המתלונן בחזית בית העסק של הנאשם 1 כשהוא מאיים עליו עם מושב של אופניים בידו, חוסה התנהגותו של הנאשם 2, לטעמי, תחת מוטת כנפיה של ההגנה העצמית הקבועה בסעיף 34 לחוק העונשין, הקובע כי: "**לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו** (ההדגשה שלי, ת.ק.); אני מאמינה לנאשם 2 שחש שנשקפת לאחיו סכנה מוחשית, היה ויכה אותו המתלונן כשהוא אוזח את מושב האופניים בידו. כך שגם לו האמין שזה היה מצב הדברים, הרי שבהתאם להוראות סעיף 34 יח' לחוק העונשין, חל הסייג.

27. נתתי את דעתי להיותה של עדותו של המתלונן עדות יחידה. ניתן אמנם להרשיע נאשם על סמך עדות יחידה, עם זאת בבואי להזהיר את עצמי האם ניתן להסתפק בה לבדה כבסיס להרשעה (ראו לעניין זה בספרו של המלומד יעקב קדמי, על הראיות, חלק ראשון בעמ' 471 (תש"ע 2009)), נותר בליבי ספק בדבר אשמתם של הנאשמים.

סוף דבר

28. לאור כל האמור החלטתי לזכות את הנאשמים.

ניתנה והודעה היום י"א חשוון תשע"ח, 31/10/2017 במעמד הנוכחים.

תרצה שחם קינן, שופטת